

mindst 6,000 Kr. og en Merindtægt af mindst 2,000 Kr. — for Personer. Hvad Procentsatserne angaar, er disse ifølge Loven af 1915 stigende fra $1\frac{1}{4}$ op til omtrent 10 pCt. for de højeste Indtægter, medens man nu indfører en mere kompliceret Skala, hvor Satserne begynder ved 1 pCt. og stiger op til 25 pCt. som Maksimum. Der var i Regeringsforslaget, som det fremsattes i Folketinget, sat 20 pCt. som Maksimum, men under Forhandlingerne i det andet Ting er dette Tal forhøjet op til 25. — Hvad Aktieselskaber og lignende Foretagender angaar, bibeholder man den samme Skala, som findes i den bestaaende Lov, men saaledes, at ogsaa her er Maksimum sat til 25 pCt. Regeringen havde oprindeligt foreslaaet 20 pCt. som i den nuværende Lov, men Tallet er forhøjet i Folketinget. Endvidere er der foreslaaet visse Lettelser for Selskaber, hvis Kapital er under 50,000 Kr. — Dernæst er der i Loven indføjet en Del Bestemmelser, som sigter til at forebygge Omgaaen af Skattereglerne eller Unddragen sig Forpligtelse til at svare Skat, det være sig nu Personer eller Selskaber. Hertil sigter Bestemmelser dels i § 3, dels i §§ 10, 11 og 12.

Endelig er der foretaget en Ændring vedrørende Arten og Omfanget af den skattepligtige Indkomst. Det er det eneste Spørgsmaal, hvorom der var Meningsforskel ved den endelige Behandling i Folketinget, idet Lovforslaget tilsigter, at alt, hvad der er Merindtægt, skal være skattepligtigt, uanset Oprindelsen til den forøgede Indtægt, medens man derimod fra anden Side har gjort gældende, at kun hvad der kan anses for at være en som Følge af de bestaaende Krigstilstande fremkommen Forøgelse af Indtægten bør svare den overordentlige Skat. Den endnu gældende Lov af 1915 gaar paa en Maade en Mellemsvej, idet den som bekendt har den Regel, at al Merindtægt skal være skattepligtig, medmindre det kan godtgøres, at slet ingen Del af denne Indtægt skyldes Fortjeneste, der kan antages at hidrøre fra Krigstilstandene. Denne Ordning har imidlertid ikke til nogen Side vakt Tilfredshed. Den har været meget vanskelig at praktisere, hvad der har givet sig Udslag i, at der er fremkommet et meget stort Antal Klager fra dem, der har ment at være satte i Skat uden at burde sættes i Skat. Det er omtrent 40 pCt. af de til Skat ansatte, der er indgaaet med Klager. Derfor har man fra Administrationens Side fundet, at det vilde være langt at foretrække,

om man slog en Streg over disse Undertagelser og simpelthen beskattede al Merindtægt. Det vil vides, at i andre Lande, efterhaanden snart sagt i de fleste europæiske Lande, er man slaaet ind paa samme Fremgangsmaade, at lægge en overordentlig Skat paa Indtægttilvækst under Krigen. Man er gaaet to forskellige Veje, idet man i nogle Stater, f. Eks. i Norge og Sverige, har indskrænket sig til at beskatte, hvad man kalder Krigskonjunkturgevinst, medens man i andre Lande, f. Eks. Tyskland og England, som Regel har taget enhver Indtægt med. Der kan utvivlsomt siges en Del for hvert af de to Standpunkter. Det er overhovedet min Opfattelse, at det ikke er let at bringe en Skat som den, der her er Tale om, ind under de almindelige nationaløkonomiske Principper. Det eneste, der kan siges, turde være det, at der er en almindelig Erkendelse af, at under Forhold som de nuværende vil de, der nyder Fordelen af usædvanlige, maaske endogsaa ganske overordentlig meget større Indtægter end ellers, med Rette kunne paakaldes til at yde et ekstraordinært Bidrag til Samfundets Krav. Denne Erkendelse synes mig at være ligesom Udtryk for et Folkeinstinkt, der rent umiddelbart siger, at det er ret og billigt, at man griber til en Skat som denne, men jeg har ikke det Indtryk, at dette Instinkt skelner fint imellem, om Indtægtsforøgelsen skriver sig fra den ene eller den anden Art af Indtægtskilder. Og hvis man, hvad jeg indrømmer, man med Føje kan, vil fremføre Indsigelse mod, at enhver Art af Merindtægt skal inddrages under Beskatningen, vil man utvivlsomt i og for sig med samme Føje kunne gøre Indvendinger af lige saa stor Styrke gældende endogsaa mod at beskatte, hvad man kan kalde Krigsindtægter. Naar f. Eks. en Købmand i sidste Halvdel af 1914 i Kraft af sit Snille, sin Energi og Dygtighed har skabt sig stor Ekstraindtægt, skal han betale særlig Skat deraf, men hvis han i sidste Halvdel af 1913 i Kraft af de samme Egenskaber skaffede sig Ekstraindtægt, skulde han intet særligt betale. Er der en Landmand, der i 1914 har tjent ved, at Hvedepriisen er steget, skal han betale særlig Skat, medens derimod en Landmand, der i Aaret 1911 fik Fordel af Stigning af Hvedepriisen, ikke ramtes af nogen saadan Skat. Man kan med lige Føje fremføre Indvendinger mod den ene Fremgangsmaade som mod den anden. Derfor forekommer det mig, at det afgørende i dette Tilfælde maa blive, hvad der kan siges praktisk at være det